

ΤΟΥ **Θανάση Τσιριγώτη**

Υπάρχει μια παλιά διένεξη η οποία εξελίχθηκε ανάμεσα στο «υπάρχον» και την αντίθεσή του και η οποία προσέλαβε φιλοσοφικές, πολιτικές και κοινωνικές προεκτάσεις. Πολλοί άνθρωποι αρνούνται το ζοφερό «τώρα», αντιστέκονται, θέλουν να δραπετεύσουν από τη φρικαλέα μέγκενή του. Αλλά τότε αρχίζουν τα δύσκολα ή καλύτερα διχάζονται -το λιγότερο- οι δρόμοι διαφυγής. Ορισμένοι προτείνουν την ασφαλή καταφυγή στο παρελθόν που είναι γνώριμο, προσβάσιμο και χαρτογραφημένο.

Είναι μια μορφή «προγονοπληξίας» που όμως δίνει σιγουριά και βεβαιότητα. Όπως ο αγρότης που ξέρει του καιρού και του κύκλου τα γυρίσματα, οργώνει τον Οχτώβρη και θερίζει τον Ιούλη, πηγαίνει «από τον Άη Δημήτρη στον Άη Γιώργη». Άλλοι πάλι ανακάλυψαν τη γοητεία του μοντέρνου και του μεταμοντέρνου τίποτα όπου ο χρόνος και ο τόπος σαρκώνονται με το απόλυτο μηδέν ή όπως λένε οι κινηματιστές στην πολιτική «να κάνουμε κάτι». Δείτε ένα παράδειγμα: Στην εγγύς Μέση Ανατολή, πολύπαθη, πολύβουη και αιματοβαμμένη, μάζες των φτωχών στράφηκαν στους παρελθοντιστές τζιχαντιστές και ισλαμοφρενικούς. Κάποιοι στη Δύση εκστασιάστηκαν από τους «Λουδήτες» του ISIS! Οι γυναίκες π.χ. αγοράζονται, πωλούνται και βιάζονται σαν ζώα. Απαγορεύεται η δημόσια παιδεία, ο πολιτισμός θεωρείται δημιουργήμα των απίστων, τα βιβλία είναι το εξής ένα, το Κοράνι, που περιέχει ιδεοληψίες κτηνοτρόφων του 7ου αιώνα, οι υποδομές καταστρέφονται στ' όνομα του «ιερού πολέμου εναντίον των δυτικών». Η οπισθοδρομική διέξοδος σ' όλο το μεγαλείο της.

Ας δούμε το παράδειγμα των μεταναστών / προσφύγων. Από πολλές πλευρές περιγράφονται οι άθλιες και απάνθρωπες συνθήκες των προσφύγων που φτάνουν κατά κύματα και στοιβάζονται σαν ζώα όπου βρεθεί. Αλλά ποιος δημιουργεί τη μήτρα του κακού; Γιατί χιλιάδες άνθρωποι αφήνουν την πατρίδα τους τρέχοντας πανικόβλητοι όπου βρεθεί; Και δεν πρέπει να μιλήσουμε, να φωτίσουμε και να στηλιτεύσουμε τον πόλεμο που μαίνεται στη Μέση Ανατολή, τον οποίο δημιούργησε ο ιμπεριαλισμός και τα ντόπια ενεργούμενά του; Πιστεύει κανείς ότι η αναγκαία ανθρωπιστική βοήθεια λύνει ένα βαθύ ταξικό και πολιτικό ζήτημα; Να γιατί η φωτογραφία ενός γεγονότος δεν αρκεί για να πάμε τα πράγματα δυο ίντσες παραπέρα.

Σ' όλη την ιστορική διαδρομή υπήρξαν κινήματα που κοίταγαν προς τα πίσω: ησυχαστές, αναχωρητές, ρομαντικοί, ρουσωικοί, περισσότερο ή λιγότερο βίαιοι, άσχετο πράγμα, καλλιτέχνες με τα μάτια στο χτες, θρησκόληπτοι, βουκολικοί.

Ο μαρξισμός όμως σαν επιστημονική θεωρία δεν εξαντλεί την κριτική του στον αστικό κόσμο περιγράφοντας τα δεινά του καπιταλισμού / ιμπεριαλισμού. Δεν φωτογραφίζει το σήμερα και αναχωρεί αφήνοντας τους «ελεεινούς ιππότες» να ανοίξουν λαγούμια για το ...προχτές.

Ο μαρξισμός, δηλαδή ο επιστημονικός σοσιαλισμός, και οι υποστηρικτές του δεν είναι αγοραίος φωτογράφος για να παρουσιάζει τις πληγές των Φαραώ. Δεν είναι παρηγορήτρα για τον ανθρώπινο πόνο που υπάρχει σαν τέτοιος και πολλαπλασιάζεται.

Ο επιστημονικός σοσιαλισμός, ακόμα κι όταν πρόσκαιρα και συγκαιρικά συμπορεύεται με τους ελεεινολογούντες, τους απελπισμένους μικροαστούς και την αδιέξοδη φρικολογία, υποδείχνει στους ανθρώπους ένα διαφορετικό αύριο για την κοινωνία, την οικονομία και τον πολιτισμό.

Και από αυτή την άποψη οι δρόμοι του χωρίζονται με τους αριθμολόγους και τους «συμπονετικούς». Δεν

έχει σχέση το όραμά του με αυτούς που κηρύσσουν την επιστροφή στις σπηλιές και κάθε λογής τρωγλοδύτη που γράφει μύρια όσα για το ηλεκτρικό ανάβοντας το φως, και εκθειάζει την επιστροφή στη φύση ανοίγοντας τον κλιματισμό του!

Υπάρχουν εκατό χιλιάδες λόγοι για να καυτηριάσει κάποιος τον καπιταλισμό. Αλλά υπάρχει μόνο ένας δρόμος για να τον υπερβεί σ' όφελος της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Ο σοσιαλισμός.

Αν σήμερα υψώνονται κατάρες για την προδοσία Τσίπρα και τον πλήρως μεταλλαγμένο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να διαχωριστούν σε δυο λογίων.

Από τη μια πλευρά είναι οι νοσταλγοί της παλινόρθωσης και του ακραίου φιλελευθερισμού. Αυτοί που ορέγονται το χτες.

Κι από την άλλη όσοι βλέπουν τα πράγματα με τα μάτια του αύριο, με τη σημαία του σοσιαλισμού και της πραγματικής αριστεράς. Καμία σχέση.

Πηγή:alfavita